

[Kaj Andresen.]

lønninger, medhjælpslønninger og lovbundne udgifter samt en tilsvarende opstilling for de enkelte paragraffer. Måske kan det i fremtiden suppleres med andre poster, og jeg tror, det vil være af værdi under den kommende gennemgang af finanslovsforslaget.

Det væsentligste fremskridt i opstillingen i år er, at der nu er tilvejebragt overensstemmelse mellem finanslovsforslaget og den økonomiske årsoversigt, således som jeg efterlyste det i fjor. For at lette os overblikket er det i hvert fald nødvendigt.

I denne forbindelse blot et enkelt hjertesuk. Når det nu engang er en kendsgerning, at det beløb, som kaldes kasseoverskud, i stor udstrækning — måske større, end det fortjener — indgår i den almindelige debat om finanslov og regnskab, ville det være værdifuldt, om man fandt frem til en eller anden definition af begrebet kasseoverskud. Det kan måske være svært, men det ville alligevel være rart, om vi alle forstod det samme ved udtrykket. Som eksempel på, hvor akavet det kan forme sig, kan jeg nævne, at såvel i finansministerens redegørelse i oktober vedrørende regnskabet for 1962-63 som i Statsfinanserne side 32 opgives et kasseoverskud for det nævnte år på 325 mill. kr., men i bilag til finanslovsforslaget, som omdeltes her i tinget den 21. november, og i Statsfinanserne side 24 er kasseoverskuddet for samme år opgivet til 180 mill. kr. Begge dele kan ikke være rigtigt eller dække over det samme, hvad de heller ikke gør, da de 325 mill. kr. sikkert stammer fra omsforligets særlige opstilling, men en nærmere definition ville altså være ønskelig.

Der er grund til over for finansministeren at udtale anerkendelse af det foreliggende statsbudget. Selv om det med drifts- og anlægsudgifter på 11¼ milliard kr. er større end sine forgængere, indebærer det en mindre procentvis forøgelse, end tilfældet har været de senere år. Medens udgifterne de sidste tre år har udvist stigninger på 1.300-1.500 mill. kr. eller henholdsvis 25 pct., 17 pct. og 15 pct., udgør forøgelsen på det foreliggende finanslovsforslag ca. 800 mill. kr. eller godt 7 pct. Det er udtryk for en økonomisk stabilisering, men forhåbent-

lig også resultatet af bestræbelserne for at nå frem til en realistisk budgetlægning.

Når der med en større reserve end sidste år, nemlig på omkring 400 mill. kr., er opnået et overskud på drifts- og anlægsudgifter på ca. 550 mill. kr. og et kasseoverskud på ca. 170 mill. kr., må det i betragtning af, at udskrivningsloven ikke ændres, være udtryk for en sober budgetlægning.

Finansministeren konkluderer sin fremsættelsestale derhen, at det samlede budget er udtryk for en vis lempelse i finanspolitikken, og det kan vel nok give anledning til betænkelighed, ikke mindst da den finanspolitiske virkning af de to rater af den bundne opsparing, som opkræves i det nye finansår, alene får virkning i de første måneder af året.

Jeg er derfor enig med finansministeren i, at nye tilkomne statsudgifter må dækkes gennem nye indtægter. En del allerede forberedte ændringer indeholdende visse sociale forbedringer og øgede midler til uddannelsesfonden er dog foruddiskonteret og vil altså skulle tages af de budgetterede reserver.

Men jeg vil dog gøre opmærksom på, at ny lovgivning også kan få en modsat virkning, selv om det ikke direkte berører statsbudgettet. Jeg tænker her på den lov om efterløn, som er bebudet, og som er en del af helhedsløsningen. Med dens gennemførelse vil der, efter hvad man kan skønne, i det første år, uden at der sker udbetalinger, blive indbetalt ca. 250 mill. kr. i en fond, som skal være tillægspensionens grundlag. I øvrigt vil fonden selv med de første års udbetaling vokse med tilsvarende beløb pr. år. Nu vil fondens bindende virkning ganske vist være afhængig af, hvorledes bidragene skal forholde sig til de eksisterende lønninger, men så vidt jeg kan se, vil nettoresultatet blive en forøgelse af opsparingen og dermed et bidrag til en stabilisering. Derved skabes en vis modvægt mod en eventuel lempelse i finanspolitikken.

Et andet mere usikkert forhold, som vel nok kan bekymre en finansminister en tid endnu, er spørgsmålet om, hvorvidt en ændring af januarpristallet vil medføre stigende lønudgifter. Man har forståeligt nok ikke taget højde herfor i forslaget, men